

LAN MAN CHUYỆN THẾ SỰ

Song Vũ, K17

“I like the dreams of the future better than the history of the past.”

Thomas Jefferson

Đến thăm tôi vào cuối tháng Năm khi đi dự lễ tốt nghiệp của cô con gái út học Luật ở Đại Học Stanford, Nhân rủ tôi tới một quán cafe quen thuộc trong Grand Century để nói chuyện.

Sau vài trao đổi về tin tức gia đình, Nhân ngồi trầm ngâm trong im lặng. Sau khi Nhân nhắc lại vài kỷ niệm khó quên trong quá khứ, tôi vô tình hỏi chuyện cụ thân sinh ra Nhân và được biết cả hai cụ đã

mất. Cụ ông mất trước, hai năm sau cụ bà cũng quy tiên. Sau năm 1975, cụ ông hàng ngày vào các thư viện đại học tìm kiếm tài liệu để viết hồi ký những kinh nghiệm trong sinh hoạt chính trị, hy vọng để lại cho các thế hệ tiếp nối tìm ra được những lầm lẫn của tiền nhân mà tránh. Gần một năm cặm cụi

viết, cuốn sách nghe đâu cụ đã viết hai ba trăm trang, rồi bỗng
dưng cụ ngưng không viết nữa.

Thời gian đó Nhân cũng quá bận rộn vừa học vừa kiếm
sống ở Hoa Kỳ nên cũng chỉ nghe cụ bà thỉnh thoảng điện
thoại tâm sự với Nhân vậy thôi. Vì thế, Nhân cũng không chú
tâm lắm về chuyện này.

Sau khi cụ ông mất, Nhân qua chịu tang có ý định tìm lại tài
liệu cuốn sách của cụ thì cụ bà cho biết cụ ông đã đốt mất rồi.
Cụ bà cũng kể lại sau khi ngưng viết, cụ ông có lần tâm sự với
cụ bà rằng những kinh nghiệm cụ viết ra thật ra cũng chẳng có
điều gì mới mẻ cả và cũng đã từng có nhiều chính trị gia viết
ra rồi. Giờ viết lại, cụ ông ngồi ôn lại tự thấy mình tự huyễn
hoặc mình nhiều quá, rốt cục cũng chỉ chăm lo cho gia đình
phe đảng của mình thôi nhưng lại tự lừa mình như thể mình
đang theo đuổi một lý tưởng cao sang toàn tâm toàn ý phụng
sự dân tộc đất nước. Thành ra ngồi suy ngẫm, cụ ông tự then
với lương tâm của mình nên không muốn viết nữa.

Khi nghe Nhân tâm sự xong, tôi nói với Nhân:

- Suy cho cùng làm chính trị ở thời buổi các cụ hay sau này
cũng thế thôi. Chúng ta không có những chính trị gia toàn thời
gian, mà chỉ có những chính trị gia bán thời gian, --chính trị
gia tài tử-- nên khó đòi hỏi ở họ một lòng trung kiên vô vị lợi
cá nhân bè cánh. Thêm vào đó điều quan trọng nhất là phải
có một lý tưởng phụng sự dân tộc đất nước vượt lên trên lợi
ích cục bộ đảng phái, phe cánh, gia đình. Thực tế cho chúng
ta thấy, ngay trên đất nước Hoa Kỳ chúng ta đang sống, các
chính trị gia đa phần cũng coi quyền lợi của đảng họ cao hơn
quyền lợi quốc gia chứ chẳng phải chỉ có những người cộng
sản độc quyền lối hành xử này đâu.

Nhìn vào các chính trị gia chuyên nghiệp ở đây chúng ta
cũng thấy họ cũng chẳng hơn gì. Giữa hành động và lời nói,
giữa lý tưởng tôn chỉ mà họ đề ra để theo đuổi với thực tiễn
thi hành nào có ăn khớp với nhau đâu. Máu chót của vấn đề là

ở chỗ, chính trị gia nào muốn được thành công phải luôn tính đến việc chiều theo nguyện vọng của đại đa số quần chúng ủng hộ mình mà đa số quần chúng lại chia năm xẻ bảy trong nhận thức, bị chi phối bởi đủ thứ quan điểm chính trị, tôn giáo, lợi ích cá nhân. Rút cuộc, lãnh đạo trở về với những mối lo tìm lợi ích cho bản thân gia đình mình là chính.

Ở các thể chế độc tài toàn trị, các lãnh tụ trở thành các ông trời con tự tung, tự tác cho nên tầng lớp lãnh đạo câu kết với nhau rất chặt chẽ tạo nên một sự đoàn kết dựa trên đặc quyền đặc lợi, do chính chúng tự ban phát cho mình từ đó chúng ra sức đàn áp dân chúng, bịt miệng mọi tiếng nói trái chiều. Xã hội càng đảo điên xuống cấp, dân trí càng u mê lầm lạc càng có lợi cho việc cai trị hà khắc của chúng. Đó là những điều chúng ta thấy rõ nhất qua những khủng hoảng về tôn giáo và giáo dục trong giai đoạn vừa qua ở VN.

Những xáo trộn trong hàng ngũ lãnh đạo là biểu hiện của sự tranh giành quyền lực trong nội bộ của chúng với nhau, chứ không phải là sự khác biệt nhau về quan điểm điều hành đất nước làm sao cho dân giàu nước mạnh. Ngộ nhận của chúng ta về các lãnh tụ cộng sản là điểm này; chúng ta dựa vào tài năng đức độ của cá nhân thông qua bầu cử để giao trách nhiệm điều hành đất nước cho lãnh đạo—cho dù sự tuyển lựa này không thật sự hoàn hảo như mong đợi nhưng ít nhất cũng tránh được tối đa phải chịu sự cai quản của những tên bất lương đạo đức giả và ngu ngốc.

Tuyển lựa người lãnh đạo trong chế độ cộng sản sai ngay từ căn bản khi họ thuần túy dựa vào dòng dõi bản cùng vô sản để mong cầu sự trung thành tuyệt đối với cấp trên. Ngoi lên từ bậc thang cuối cùng đó leo tới vai trò thủ lĩnh cuối cùng đòi hỏi không biết bao nhiêu mưu mô đấu đá phản thù, tố giác, hạ bệ lẫn nhau nên chi bất cứ tên lãnh đạo cao cấp nào của cộng sản cũng đều có chung một căn tính: Tàn bạo và lừa lọc. Ngày nào còn chức còn quyền còn được hưởng thụ. Ngày nào hết chức hết quyền thì nếu không khéo che dấu kéo bè

kéo cánh, cá nhân đã hết thời ấy đều có khả năng bị hãm hại chết bất đắc kỳ tử hoặc tù đầy do chính chiến hữu của mình trừng phạt.

Trong những ngày tháng Sáu năm nay, chúng ta thấy nội bộ của đảng cộng sản VN đấu đá nhau một cách công khai không khoan nhượng trong việc tranh đua chiếc ghế tổng bí thư, một thứ thiên tử thời hiện đại, khốc liệt như thế nào. Vết rạn nứt giữa các cán bộ cao cấp vùng miền giữa Bắc --Thanh Nghệ-- Nam hiện rõ hơn bao giờ hết. Chỉ có điều đáng kinh ngạc là Nguyễn Phú Trọng có lẽ là người ngây thơ nhất khi hết lòng ủng hộ Tô Lâm, hòng mong Lâm sẽ giúp mình đặt để bố trí chỗ ngồi cho các lãnh đạo tay em kế tiếp của mình; nào hay sau khi nắm vững tình hình và có lực lượng mạnh mẽ trong tay, Lâm trở mặt lần lượt đưa các con bài của Trọng cài cắm vào lao tù, mất ghế. Đấu đá hiện nay biểu lộ khá rõ hai phe Thanh Nghệ và Miền Bắc đang chơi nhau sát ván. Từ đó hy vọng đám Miền Nam có cơ may ngoi ngóp lên nắm chính sự trở lại sau khi phe này tự “phế võ công” lẫn nhau giữa Nguyễn Tấn Dũng và Trương Tấn Sang trước đó.

Từ câu chuyện này, Tôi cũng tâm sự với Nhân:

- Trong cộng đồng chúng ta sự phân hóa cũng sâu sắc không kém. Có nhiều bạn hữu hỏi tôi sao không nêu lên vấn đề, một hình thức bày tỏ lập trường trắng đen rõ ràng trước sự phân hóa này ngay trong hàng ngũ đoàn thể của mình hòng hàn gắn lại những rạn nứt đang có. Tôi nghĩ là mình không đủ khả năng làm việc này nếu không muốn nói việc làm của mình có khi làm tình hình càng thêm trầm trọng hơn.

Nhân cười bảo:

- Anh cứ thử lên tiếng mà xem, anh sẽ lãnh đủ mọi thứ gạch đá đáp trả. Muốn tranh luận chúng ta phải có một tiêu chuẩn chung cả hai phía thừa nhận rồi dựa vào đó mà phân định đúng sai. Trong xã hội dựa vào luật pháp, trong đoàn thể dựa vào nội quy, điều lệ. Giờ đây những chuẩn mực đó đều không

được tôn trọng thì tranh luận cái nổi gì? Sư nói sư phải vãi nói vãi hay. Thiên địa tù mù chẳng ai suy ngẫm về những điều người khác nói ra, ai cũng cho mình là đúng là phải khiến cho việc đóng góp ý kiến trở thành thêm dầu vào lửa nào có ích gì.

Tôi thấy Nhân nhận xét rất chính xác. Chỉ góp ý thêm rằng trong sự phân hóa của cộng đồng, chúng ta có thói quen không bao giờ chịu bình tâm lắng nghe và suy ngẫm về những ý kiến trái chiều. Có điều nghịch lý là vì chúng ta quá hiểu nhau nên thay vì những cuộc trao đổi ý kiến dựa trên sự liêm chính đàng hoàng, chúng ta lại ưa sử dụng những thủ đoạn rất hạ sách “kiểu nói lấy được”, cho dù sau khi nói ra mới hiểu rằng điều mình nói chính là sự bôi bác ngay lên danh dự của chính mình.

Lúc chia tay, Nhân tâm sự, khi bế tắc quá con người có thói quen tìm tới sự huyền nhiệm của Trời Phật. Khả năng của con người giới hạn và ngu muội nên không thể hiểu hết được lẽ huyền vi của Tạo hóa. Tôi thì tôi tin vào quy luật biến thông của Trời Đất vào Luật Nhân Quả của Đạo Phật. Thế giới chúng ta đang sống, nên văn minh chúng ta đang có chẳng đã không từng bị chôn lấp nhiều lần rồi sao? Rồi đây khi các nghiên cứu khoa học càng tiến nhanh hơn thì hiểm nguy do con người đem lại cho chính mình càng lớn dần. Những mâu thuẫn khác biệt giữa con người với nhau ngày càng sâu sắc hơn, càng khốc liệt hơn; sự hỗn độn xáo xáo sẽ ngưng khi loài người không còn tồn tại trên thế gian này nữa. Một khởi động lại từ đầu, kết thúc một chu kỳ sinh lão bệnh tử.

Từ sau buổi gặp mặt đó, chúng tôi thường liên lạc qua điện thoại nhiều hơn, trao đổi với nhau đủ thứ chuyện. Thường thì Nhân nêu câu hỏi rồi tự trả lời, phần tôi chăm chú nghe và thỉnh thoảng góp thêm chút ý kiến cho rõ vấn đề. Có lần khi Nhân hỏi tôi:

- Anh nghĩ sao về tương lai của đất nước mình?

Tôi nói với Nhân:

- Hiện tại tôi không nhìn thấy bất cứ một tương lai tươi

sáng nào cho quê hương. Cũng có thể vài chục năm sau này tình hình thay đổi đi, một tầng lớp lãnh đạo mới có ý thức rõ rệt về chủ quyền quốc gia, hạnh phúc của dân tộc sẽ tìm ra được phương cách nào đó thoát ra khỏi sự kìm kẹp của Trung Quốc, lúc đó mới có hy vọng.

Nhân ngồi im lặng một lúc sau đó hỏi tôi:

- Anh cho rằng chế độ cộng sản VN sẽ thay đổi một cách tiệm tiến hòa bình hay sao?

- Tôi nghĩ như vậy. Tôi trả lời

Nhân bảo:

- Tôi lại không nghĩ như vậy. Kinh nghiệm từ các nước cộng sản khi chuyển đổi thể chế cho chúng ta thấy rằng một đất nước cộng sản rất khó thay đổi trong hòa bình. Thay đổi trong hòa bình là kiểu thay đổi từ trên xuống, còn kiểu thay đổi ở VN tương lai sẽ là cuộc thay đổi từ dưới lên. Những người cộng sản hơn ai hết họ đều hiểu rằng chế độ của họ bị dân chúng thù ghét căm giận nặng nề. Đó là lý do như anh thấy ngân sách họ giành cho công an, an ninh nói chung là tối đa, hơn cả cho quân đội, cho giáo dục. Hậu quả là bất cứ cá nhân, đoàn thể nào mà họ xét ra có nguy cơ lãnh đạo quần chúng nổi dậy họ đều ra tay diệt từ trong trứng nước.

Xã hội VN giống như một thùng thuốc súng, họ không cho phép bất cứ hình thức ngòi nổ nào ném vào trong đó. Giới lãnh đạo chớp bu cha truyền con nối được hưởng mọi ưu đãi đặc quyền đặc lợi không để gì buông thả những đặc lợi này để chấp nhận phản lại cha ông của chúng. Tầng lớp trí thức cũng thế, nhưng trí thức thực sự có sự hiểu biết đều không có cơ hội để đóng góp khả năng xây dựng đất nước. Đa phần còn lại bị nhồi nhét mớ lý thuyết Mác Lê lỗi thời bảo đảm cho họ một đời sống phủ phê bổng lộc, những “trí thức XHCN“ (!) này còn đáng ghê tởm hơn những tên lãnh đạo ngu dốt cuồng tín nữa. Họ là công cụ hợp thức hóa mọi hành vi sai trái phản quốc của đám lãnh đạo cho nên hy vọng một sự thay đổi tiệm

tiền như anh nói - theo tôi nghĩ là bất khả.

Tôi không trả lời hoặc đóng góp ý kiến gì vào lập luận của Nhân. Trong thâm tâm tôi vẫn nghĩ, nếu điều Nhân nói là khả thể thì đất nước tôi lại có một khoảng thời gian đỏ máu nữa. Tôi hỏi Nhân: - Như bạn nói, thay đổi bắt nguồn từ bên dưới, đồng nghĩa với một cuộc cách mạng. Liệu cuộc cách mạng ấy có thể xảy ra được không khi một khối quần chúng cho dù lớn tới mức nào, cũng luôn cần có một lãnh tụ mà lãnh tụ đó không thể xuất đầu lộ diện ra được trong thể chế này?

- Đúng như anh nói, khối quần chúng luôn cần có một lãnh tụ hướng dẫn. Nhưng khi khối quần chúng đó đủ lớn rồi trưởng thành dần theo thời gian đấu tranh, tự nó sẽ sản sinh ra một lãnh tụ kịp thời lãnh đạo phong trào khiến cho đám an ninh không thể tiêu diệt. Chúng ta sẽ không có một lãnh tụ vận động quần chúng mà quần chúng sẽ đưa ra lãnh tụ khi đến giai đoạn cần phải có.

Thực lòng, tôi không có ý kiến gì về nhận định này của Nhân. Có lần tôi tâm sự với Nhân:

- Những người cộng sản VN mắc một tội lớn với tổ tiên dân tộc khi họ tin theo chủ nghĩa cộng sản hoang tưởng phát động cuộc chiến tranh VN. Họ hoàn toàn không hiểu gì về kẻ thù truyền kiếp của VN là Trung cộng. Nhờ sự giúp đỡ của Trung Cộng để đánh đuổi thực dân Pháp đã là một bước tính toán sai lầm. Sau đó lại nhờ cả phe XHCN để xâm lăng Miền Nam khiến cho cả dân tộc chìm trong máu lửa hận thù. Tài nguyên hao kiệt, lãnh thổ, hải đảo bị Tàu chiếm mất. CSVN rất đỗi tội với ông cha, tổ tiên. Giờ đây khi muốn thoát Trung là điều không thể.

Nhân ngồi im một lúc có vẻ đắn đo suy nghĩ, và đứng với khả năng ăn nói của một luật sư, Nhân luôn là nhân vật chính diễn giảng. Có lần tôi nói đùa, cậu có vẻ vẫn không dứt thói quen suy nghĩ của một chính trị gia, sao cậu không tham gia chính trường. Nhân bảo:

- Chính trị bên này nó khác với chính trị của VNCH ngày xưa lắm anh ạ. Nơi đây đa phần chính trị gia được đào tạo bài bản qua trường lớp, bên cạnh tính truyền thống gia đình dòng họ. Không hẳn là tất cả mọi chính khách đều phải hội đủ hai điều kiện ấy, nhưng nói chung nếu thiếu một trong hai yếu tố này thì họ cũng phải được sự trợ giúp nâng đỡ của một vị dân biểu hoặc thương nghị sĩ nào đó đỡ đầu chứ khó mà từ dân đen tay trắng mà nhẩy ra được. Nếu thỉnh thoảng có vài tay chính khách “không giống ai” đặc cử thì thời gian mùa may quay cuồng cũng chẳng kéo dài được bao lâu.

Tôi nhân tiện hỏi luôn tình hình chính sự của Hoa Kỳ trong thời gian này sao coi có vẻ ảm đạm phân hóa quá. Nhân nói ngay như thế đã có câu trả lời từ trước:

- Chính trường Mỹ nó kỳ lạ lắm anh ạ. Nó thăng trầm lên xuống theo quy luật của riêng nó. Biết bao lần đã xảy ra trong những khoảng thời gian trước đây. Anh còn nhớ Thập Niên 70 sau chiến tranh VN kết thúc không. Xã hội Hoa Kỳ lúc đó như một người mắc bệnh nặng tưởng như khó có cơ may hồi phục. Thế rồi chỉ vài năm sau mọi thứ lại đầu vào đấy.

Tôi bảo:

- Bạn nói cũng đúng nhưng theo tôi thấy, lần này có vẻ khác. Dù sao sau khi Tổng Thống Nixon từ nhiệm, các đời tổng thống kế tiếp đều có khả năng kết hợp lại được sự đoàn kết của dân chúng, sự hợp tác của hai đảng và khả năng điều hành đất nước của các vị tổng thống điều hành chính phủ. Giờ đây chúng ta chỉ thấy sự phân hóa cùng cực giữa hai đảng phái Cộng Hòa và Dân Chủ. Tôi có cảm giác sự đấu đá của họ đáng sợ tới mức ăn thua đủ, một mất một còn bất kể quyền lợi quốc gia dân tộc. Thêm vào đó là những ứng viên tổng thống thật sự không tạo ra niềm tin cho mọi người là họ có khả năng dẫn dắt dân tộc này bình thường trở lại. Dân chúng Hoa Kỳ có vẻ cũng bị phân hóa theo lẫn ranh đảng phái của mình bất kể tới quyền lợi chung trong danh nghĩa một đất nước giàu mạnh tự

do và dân chủ.

Nhân lắng nghe tôi nói sau đó trả lời:

- Anh đừng lo, quốc gia này có truyền thống riêng của nó. Cốt lõi của vấn đề là mọi sự kiện khi bị đẩy tới mức cực đoan thì nó sẽ chuyển biến bằng cách này hay cách khác để tồn tại. Điều để chúng ta đáng suy ngẫm chính là cuộc chiến Nga - Ukraine kia.

Tôi hỏi Nhân:

- Thế cậu nghĩ cuộc chiến này sẽ kết thúc ra sao?

Theo tôi, nó cũng sẽ phải chấm dứt trong một tương lai gần thôi. Cả hai đều đã rất mệt mỏi và quá tốn kém. Các quốc gia trực tiếp tham chiến mỗi một kéo theo các quốc gia hỗ trợ phía này, hay phía kia cũng mệt theo. Sở dĩ nó chưa kết thúc ngay vì cả Nga và Ukraine đều không chấp nhận một thực tế hiển nhiên, Nga không thể lần chiếm thêm đất đai lãnh thổ của Ukraine và Ukraine cũng không thể tái chiếm lại những phần đất đã mất. Hệ quả nhân tiện của cuộc chiến là càng đánh lâu càng tiêu hao tài nguyên nhân lực mà mục tiêu cả hai phía tham chiến đặt ra đều không thể đạt được. Sự hỗ trợ của Hoa Kỳ giờ đây bị trở ngại vì tình hình chính trị nội bộ, trong khối NATO cũng có những chia rẽ đáng kể khi giúp Ukraine và ngay cả trong nội bộ của Ukraine cũng có những mâu thuẫn khủng hoảng trong chỉ đạo chiến tranh. Ở Nga cũng vậy, tuy được che đậy kín kẽ hơn nhưng những chỉ dấu chán ghét chiến tranh đã bắt đầu lộ diện. Nói tóm lại tôi tin là cuộc chiến này sẽ sớm chấm dứt trong một tương lai gần đây thôi anh a.

Tôi chuyển đề tài về tình hình Việt Nam. Nhân bảo:

- Việt Nam chỉ là hiện thân của một thứ nhân vật Chí Phèo của Nam Cao. Sự thật đáng xấu hổ về các vụ án tham nhũng từ các bộ ngành từ y tế tới ngoại giao, từ giáo dục tới văn hóa xã hội đủ làm cho chúng ta kinh hoàng tự hỏi làm sao một quốc gia đồ đốn đến như thế mà có thể tồn tại phát triển được. Lãnh đạo giáo điều ù lì, dân chúng thờ ơ lãnh đạm . Tôi tin rằng VN

cũng sẽ có những thay đổi lớn.

Tôi nói với Nhân:

- Có lẽ bạn hơi lạc quan. Tôi thì nghĩ ngược lại. Lệ thuộc ngày càng sâu vào Tàu cộng về mọi mặt, những động tác về vĩnh hòa hoãn với Hoa Kỳ chỉ là những động tác giả. VN không thể tách rời khỏi ảnh hưởng của Tàu. Giả định có một lãnh tụ nào đó có xu hướng cải cách, độc lập để mong muốn xây dựng một đất nước VN hùng cường tự chủ thì chỉ trong vòng 48 tiếng, những lực lượng võ trang an ninh của Tàu phối hợp cùng đám Hán gian nằm vùng sẽ nổi loạn cướp chính quyền và tái lập một VN mới chư hầu của Tàu ngay tức khắc. Nói cho ngay, Hoa Kỳ với tình hình chính trị hiện thời không thể tạo ra niềm tin hết lòng ủng hộ một nước Việt chấp nhận đứng hẳn về phe mình. Cái điểm đáng bàn ở đây chính là Hoa Kỳ có vẻ luôn thiếu một chủ trương chính sách nhất quán về VN. Mỗi đời tổng thống lại đề ra một đường lối hành xử riêng khiến cho những quốc gia được Hoa Kỳ hỗ trợ luôn lo lắng mỗi khi có bầu cử một vị tổng thống mới.

Cũng như khi nghĩ tới Ukraine, chúng ta thường có khuynh hướng hoài tưởng lại những đau thương mất mát của một Miền Nam trong năm 1975. Thế giới của thế kỷ 20 và 21 và có lẽ cả những thế kỷ sau này chắc cũng chẳng có thay đổi nhiều về sự bất công giữa một nước lớn sống cạnh một nước nhỏ hơn. Các cường quốc luôn nuôi tham vọng bành trướng quốc gia mình bằng mọi giá thay vì kiến thiết xây dựng cho quốc gia mình dân tộc mình ngày càng sống hạnh phúc sung sướng hơn. Thay vì dùng sự phồn vinh và đời sống hạnh phúc của dân tộc mình làm tấm gương cho lân bang noi theo họ lại sử dụng vũ lực để chiếm đoạt bắt ép các nước láng giềng sáp nhập vào lãnh thổ của họ, cho dù kinh nghiệm cho thấy ở thời buổi thông tin hiện tại rất khó mà bưng bít, che dấu dã tâm của mình để rồi có thể cần vài năm hoặc vài chục năm sau, dân tộc bị sáp nhập kia sẽ có cơ hội vùng dậy tái khôi phục lại quốc gia mình. Chiến tranh sẽ cứ triền miên không ngừng nghỉ trên

phạm vi toàn thế giới. Bom đạn, xương máu, sự khổ đau bất tận của nhân loại hoàn toàn phụ thuộc vào những quyết định nông cuồng của các lãnh tụ độc tài khát máu.

Cuộc chiến tranh vệ quốc của Miền Nam VN cũng do những cường quốc xúi dục, nuôi dưỡng và kết thúc trong sự ngã giá giữa các siêu cường về một giải pháp theo ý muốn của họ. Giờ đây Ukraine cũng thế, khi cả kẻ xâm lăng Nga và dân tộc bị xâm lấn Ukraine cùng đều thấm mệt, rồi ra cũng sẽ phải chấp nhận một giải pháp nào đó để nghỉ xả hơi chờ đợi, chuẩn bị cho một cuộc chiến khác trong tương lai. Tôi có cảm giác rằng, ngày nào còn các quốc gia cộng sản, ngày đó thế giới không thể tính chuyện hòa bình ổn định. Bản chất của cộng sản là xâm lược và chiến tranh theo đúng biện chứng tiến hóa bình hoạn của chúng.

Thế giới sẽ còn rất nhiều đổi thay trong những thập kỷ tới khi Tàu cộng mạnh dần lên và Hoa Kỳ trước sự phân hóa chính trị nội bộ ngày càng sâu sắc hơn, không còn đủ khả năng đứng ra can thiệp bình vực cho các quốc gia yếu thế hơn trước sự xâm lược hung hãn ngày càng tăng của các cường quốc côn đồ. Đòi người ngăn ngừa nhưng sự tiếp nối kiêu cha truyền con nối của các nước cộng sản độc tài trở thành một thứ đe dọa dai dẳng. Một bên là các lãnh tụ độc tài cộng sản, cộng thêm sự quá khích hung hãn của các quốc gia Hồi giáo cực đoan quyết tâm tiêu diệt những kẻ ngoại đạo sẽ còn hứa hẹn nhiều cuộc xung đột trong tương lai.

Cả hai chúng tôi ngồi im lặng khá lâu, sau đó Nhân thay đổi đề tài:

- Anh có hay nghe lời kêu gọi các vị lãnh đạo cộng đồng khác chính kiến với nhau hãy cùng ngồi lại không?

Tôi bảo câu này tôi nghe không biết bao nhiêu lần, đặc biệt sau mỗi lần có xung đột ý kiến, khi các “ngài lãnh đạo” đoàn thể chủ chốt im lặng. Các vị “quần chúng nhân dân” lúc đó lại đưa ra khuyến cáo “Xin quý vị hãy ngồi lại thảo luận với

nhau để kết hợp thành sức mạnh ngõ hầu đủ sức đối đầu với cộng sản.”

Nhân hỏi tôi:

- Anh nghĩ sao?

Tôi bảo:

- Đó cũng là một ý kiến hay, ngồi chung cùng nhau thảo luận để đưa ra một phương cách, một mục tiêu, một đường lối chung để rồi theo đó mà làm thì quá tốt rồi.

Nhân cười thành tiếng:

- Anh lầm rồi, tôi thì ngược lại rất sợ các vị ngồi lại, vì cứ sau mỗi lần ngồi lại như thế chúng ta lại có thêm vài ba tổ chức tách rời khác ra đời. Thà rằng cứ mỗi vị một nơi liên lạc nhau qua điện thoại mà chắc ăn hơn khi ngồi nhìn mặt nhau mà phải cố gắng che dấu những ý nghĩ thầm kín của mình về người khác. Cộng đồng chúng ta tuy có chung một kẻ thù cộng sản nhưng sự căm thù lại rất khác nhau theo từng hoàn cảnh. Người đi trước năm 75 không căm hận cộng sản bằng người đi sau năm 75. Người vượt biên một lần thoát hiểm ít căm thù hơn người phải bán hết cả tài sản, vượt biên tới cả chục lần mới thoát hoặc có thân nhân bị hải tặc hãm hiếp giết chết trên biển. Người ở tù cộng sản căm thù cộng sản nhiều hơn người không từng ở tù cộng sản.

Nói tóm gọn tuy chúng ta trong một cộng đồng nhưng mức độ căm thù cộng sản rất khác nhau tùy theo hoàn cảnh từng người. Từ đó cung cách suy nghĩ về chống cộng cũng nặng nhẹ khác nhau, không đồng nhất. Kế đến là phương cách để chống đối cũng lại rất khác nhau. Người thì quyết liệt nhất định phải tiêu diệt cộng sản, giải thể chế độ của chúng nhưng lại không thể đưa ra một giải pháp nào để thi hành ý tưởng đó. Người thì cho rằng cộng sản hiện nay chỉ là cái vỏ bọc còn trong ruột chúng chỉ là một lũ tham quan ô lại nên chúng ta có thể hòa giải dần dần cải tạo chúng thành người đảng hoàng qua giải pháp hòa hợp hòa giải. Họ quên bém đi kinh nghiệm

lịch sử những người quốc gia đã có lúc suy nghĩ như thế và đã bị cộng sản tiêu diệt.

Nói chính xác hơn cộng sản không bao giờ chấp nhận hòa giải dân tộc mặc dù chúng luôn rêu rao điều này. Ôi thì đủ kiểu đủ cách suy nghĩ.. và đám việt cộng nằm vùng ném thêm hỏa mù vào các đoàn thể quốc gia khiến cho tình hình lại càng phân hóa thêm. Bạn thù lẫn lộn chẳng ai tin ai đó là lý do cộng đồng người Việt hải ngoại khó mà tạo nên một sức mạnh chính trị đủ để tác động vào chính trường VN.

Tôi nhớ có lần Nhân tâm sự với tôi, anh đã từng chiêu mộ được một số thanh niên trí thức, có lòng yêu nước yêu dân tộc rồi trở về Việt Nam thông qua giáo dục và phát triển kinh tế để mong cải thiện tình trạng dân trí thoát ra khỏi sự tầy vãi lâu nay của chủ nghĩa cộng sản để mang lại sự phát triển hướng về một nền tự do dân chủ thực sự. Sau gần 5 năm âm thầm làm kế hoạch này rất cụ cững chẳng đi tới đâu thậm chí có một số thành viên lại cấu kết cùng đám quan chức lãnh đạo cộng sản kết hợp khả năng chuyên môn của các trí thức trẻ với đám cán bộ tham lam đầy quyền sinh sát này vợ vét bọn tiền của rồi sa đà ăn chơi ngông nghênh quên hẳn lý tưởng lúc ban đầu khi trở về nước!

Từ đó Nhân bỏ tất cả những dự định muốn làm một điều gì hữu ích cho đất nước. Nhân đạ tâm sự với tôi:

- Năm nay em cũng ở cái tuổi U80 rồi. Những suy nghĩ của mình không bắt kịp với những bước tiến hóa ngày càng tăng tốc của tình hình thế giới. Nhưng điều mình suy ngẫm dựa trên một giả định rằng chiến tuyến quốc cộng là một chiến tuyến rõ rệt bên này và bên kia. Nhưng thực tế lại không phải như vậy. Ranh giới đó mờ mờ khi ẩn khi hiện không rõ nét giữa bạn và thù đều mang tính tạm bợ thời cơ. Con người trở nên thực dụng hơn thời anh em mình vào đời. Những lý tưởng cao đẹp không đủ lực giữ chân những thế hệ tiếp theo chúng ta nữa. Miếng cơm manh áo, đạ m bạc sống qua ngày không đủ hấp

lực làm cho lớp trẻ tin theo.

Nếu anh có theo dõi tình hình thời sự trong nước hàng ngày, anh sẽ thấy sự khác biệt đến kinh ngạc nếu ta so sánh thể hệ chúng ta khi vừa lớn với những lớp thanh niên trong nước hiện nay. Họ nghĩ và hành động khác hẳn chúng ta đã từng làm ngày trước.

Chế độ cộng sản đã thành công trong việc tha hóa cả một đất nước, tước đoạt mất tình tự yêu nước thương nòi theo truyền thống cha ông từ ngày dựng nước. Chúng ta chỉ còn hy vọng rất mong manh vào một điều này: Lịch sử có tính cách chu chuyển mà cô nhân gọi là vận nước. Vận nước khi tới bước cùng sẽ trở lại một thời vận khá hơn, thịnh rồi suy rồi thịnh trở lại.

Những lần trao đổi với Nhân cùng với một số bằng hữu sau này khiến tôi cảm giác buông xuôi bất lực của thể hệ mình trước thời cuộc. Có thể do vì tuổi già sức yếu, vì những gì mình chứng kiến trước mặt vượt khỏi suy luận, nếp nghĩ của mình đã có từ trước. Cũng có thể do những diễn biến phức tạp của thế giới trước những đổi thay ngày càng nhanh của nền khoa học kỹ thuật mà ở trình độ bình thường của một con người bình thường đã không thể bắt kịp với nhịp sống hiện đại chăng?

Trong tâm tư hững người lính già ngổn ngang tràn đầy những hình cảnh xưa cũ hào hùng và cay đắng, sống chậm rãi với nhịp sống bị hạn chế về mọi mặt do vì sức khỏe và kiến thức lạc hậu của mình. Dòng sông đời vẫn trôi xuôi ào ạt chảy.

Buồn thay!

(08/24)

GIA ĐÌNH VÀ CUỘC SỐNG

Minh-Nguyệt K17/1

Gia đình, là những người sống chung và gắn bó với nhau do các mối quan hệ huyết thống và quan hệ hôn nhân, gồm phụ huynh và các con cháu, gắn bó nhau qua việc nuôi dưỡng và dạy dỗ các thế hệ sau hành và biết cách hòa nhập với xã hội. Theo thời gian, gia đình trở thành đại gia đình, bao gồm cả con dâu con rể, ông bà nội ngoại và cháu chắt. Dù ít thành viên hay nhiều, họ thường có những buổi sum họp thật vui vẻ và hạnh phúc. Nơi đây là nơi cuộc sống bắt đầu, là nơi yêu thương với niềm hạnh phúc kéo dài bất tận. Tài sản lớn nhất cha mẹ để lại cho các con chính là những ký ức của hạnh phúc. Thành viên trong gia đình như những nhánh cây, lớn lên theo những hướng khác nhau, nhưng luôn chung cội nguồn. Họ quý trọng từng khoảnh khắc khi được sống trong tình gia đình.

Cuộc sống đơn giản, nhưng không dễ dàng. Gia đình mất một thành viên là một điều đau xót, mất đi một người đồng hành là trở nên đơn độc, vì việc gì cũng phải làm một mình. Cuộc sống trên đời quá ngắn ngủi. Việc tốt nhất là phải tự tạo dựng cho tương lai để cuộc hành trình còn lại trở nên ngọt ngào và suông sẻ, tập trung được vào những khoảnh khắc tốt

đẹp. Không ai hoàn hảo cả mười phần, ai cũng có ưu điểm và nhược điểm. Cuộc sống, mỗi người đều có cho mình một con đường riêng, không ai có thể đi thay bạn cả. Nhiều người chọn cho mình cách vui vẻ đứng ngoài mọi chuyện, có người lựa cho mình cách dẫn thân, còn có cả người sẵn sàng vì đam mê mà sẵn sàng mạo hiểm. Sống trên đời việc có thể vừa lòng tất cả mọi người dường như là một điều không thể. Con người vốn dĩ chỉ sống một lần trên đời, nhưng sống sao cho phải đạo.

Ngoài gia đình ấm cúng có cha mẹ và anh chị em ruột thịt, các Cựu Sinh Viên Sĩ Quan Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam còn có một gia đình khác gọi là Gia Đình Võ Bị. Các anh là những CSVSQ cùng Trường Mẹ, từ K1 đến K31, sau đó lập gia đình và có vợ là Phụ Nữ Lâm Viên và các con cháu là Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu. Mặc dù không phải là những người cùng huyết thống, nhưng các anh chị em và các cháu trong Gia Đình Võ Bị luôn đến với nhau trong tinh thần xây dựng tập thể, duy trì truyền thống Võ Bị, trên kính dưới nhường, bảo tồn danh dự và trách nhiệm của người Cựu Sinh Viên Sĩ Quan Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam; dẫn dắt con cháu theo lý tưởng quốc gia dân tộc, chống Cộng và tranh đấu cho đất nước Việt Nam thực sự được tự do dân chủ. Các chị PNLV khăng khít và hoà thuận, dẫn dắt nhau trong tinh thần tương thân tương trợ, luôn đến với nhau với nụ cười cởi mở. Họ thường xuyên gặp gỡ để hàn huyên tâm sự, hoặc chia sẻ những ưu tư, những cảm xúc vui buồn lẫn lộn, và cùng tận hưởng những ngày Lễ và Đại Hội.

Tôi đã luôn sát cánh bên chồng sinh hoạt với Gia Đình Võ Bị. Nay, mặc dù người bạn trăm năm của tôi đã khuất bóng, tôi vẫn giữ được thăng bằng trong cuộc sống, giữ vững niềm tin với những biến hóa của tự nhiên và của ý trời. Tôi vẫn tiếp tục, như từ xưa tới nay, sinh hoạt với Gia Đình Võ Bị, tham gia các hoạt động của Tổng Hội và Hội Võ Bị Nam Cali. Vào ngày Đại Hội Võ Bị Kỳ Thứ XXIII (16/6/2024), tôi rất cảm kích khi Ban Tổ Chức trao quà kỷ niệm cho tôi và các chị quả

phụ khác.

Sinh hoạt lần này, Chủ Nhật 11 tháng 8, 2024, tôi đã đến tham gia gói Báo Đa Hiệu #129, tại tư gia của chị quả phụ Quách Thường K20/1 ở thành phố Anaheim. Anh Quách Thường đã qua đời, nên giống tôi, chị vẫn tiếp tục sinh hoạt với Gia Đình Võ Bị, và đã cho mượn tư gia để gói báo Đa Hiệu mỗi lần có số mới ra đời. Lần nào đến nhà chị, ai cũng nhớ đến bàn thờ của anh Quách Thường để thấp nén nhang cầu nguyện xin anh phù hộ cho mọi người được bình an để còn sức tiếp tục dẫn thân bảo vệ Truyền Thống của Trường Mẹ.

Các phụ nhân thuộc Hội Võ Bị Nam California thường xuyên có mặt trong các lần phát hành Đa Hiệu 129, tháng 8/ 2024.

Ngày gói báo rất vui, chúng tôi lại gặp nhau cùng chung sức, nói cười vui vẻ, nỗ lực làm việc. Tổng cộng có 51 người tham gia gói báo Đa Hiệu #129. Quý CSVSQ Niên Trưởng Niên Đệ thì tay bắt mặt mừng, còn quý chị PNLV thì chia sẻ những chuyện vui và cùng cười vui vẻ. Như thường lệ, chúng tôi được tiếp đãi cà phê, bánh mì, và trái cây. Ngoài ra còn có các món ăn đặc biệt khác được các anh chị mang đến tiếp viện. Không khí vui nhộn như ngày Tết. Vì đang hăng say kể chuyện, cô cựu Tổng Đoàn Trưởng TTNDH Cao Xuân Thanh Ngọc khi đơ tay cao đã đụng vào ly cà phê hất lên ngực áo của

tôi ướt hết, khiến tôi phải thay ngay tức khắc. Nhờ vậy mà tôi đã được chị Quách Thuồng tặng cho tôi một cái áo mới màu tím mà chị vừa mua về.

Tôi ngồi quan sát từ phía bàn bên trái. Các CSVSQ ngồi dần từng phong bì gói sách Đa Hiệu. Tôi lại nhớ đến ông xã của tôi nay không còn nữa để đến chung sức với các anh được. Tôi rất ngưỡng mộ và cảm phục các CSVSQ, vì tuy các anh đã trên dưới 80 tuổi, nhưng vẫn còn hang hái và say sưa với công tác được giao phó. Quý chị PNLV cũng vậy, người nào cũng nhanh nhẹn trong việc bỏ sách vào phong bì, rồi đưa cho tôi và các chị ngồi bên cạnh để dán keo. Một số CSVSQ khác thì lo bỏ sách vào thùng để ngày hôm sau đem ra bưu điện cho kịp gửi đi cho độc giả. Ai cũng hăng say làm việc mà không thấm mệt.

Trong buổi gói báo Đa Hiệu hôm nay, cũng có bầu Hội Trưởng Hội Võ Bị Nam Cali, nhiệm kỳ 2024-2026. Chúng tôi đã vỗ tay nồng nhiệt chúc mừng CSVSQ Trần Văn Giỏi K26 đã đắc cử và nhận chức vụ Hội Trưởng Hội VB Nam Cali thêm một nhiệm kỳ nữa. Về phần nhiếp ảnh, xin cảm ơn CSVSQ Lê Khắc Phước K25 đã luôn chụp cho chúng tôi những tấm hình rất đẹp, rất giá trị, và sinh động. Các chị PNLV đã trân trọng cầm Báo Đa Hiệu #129 trên tay khi tạo dáng chụp hình.

Thành thật cảm ơn ông Trời đã không mưa và ban cho chúng ta một ngày đẹp tươi sáng để hoàn thành ngày gói báo Đa Hiệu #129. Xin chúc gia đình Võ Bị luôn được an lành và hạnh phúc, và hẹn tái ngộ quý anh chị trong một ngày gần đây.

Bao Năm Nửa, Cuộc Đời?

Phạm Trọng Sách, K 18

Tháng Tư bao oan nghiệt,
Cả một đời không quên,
Đau đớn cho dân tộc,
Chìm đắm trong đảo điên

*Tháng Sáu, vĩnh biệt em
Xa bạn xa thành phố,
Lệ nhòa trên vai anh,
Em khóc, anh cũng khóc,*

Ôi! Đất nước điêu linh,
Ôi! Cuộc tình tan nát.
Chia tay em, anh đi,
Vào đọa đầy lao lý,

*Một năm rồi hai năm,
Miền Bắc xa xăm quá
Không một lá thư tới,
Không một tin nhắn qua.*

Rồi năm năm qua đi
Mười năm dài đã đến,
Anh trở về chốn cũ,
Tìm kiếm lại em yêu,

*Chết chiu kỷ niệm cũ,
Con đường xưa ta đi,
Quán nhỏ bên hè phố,
Còn bóng dáng em đây,*

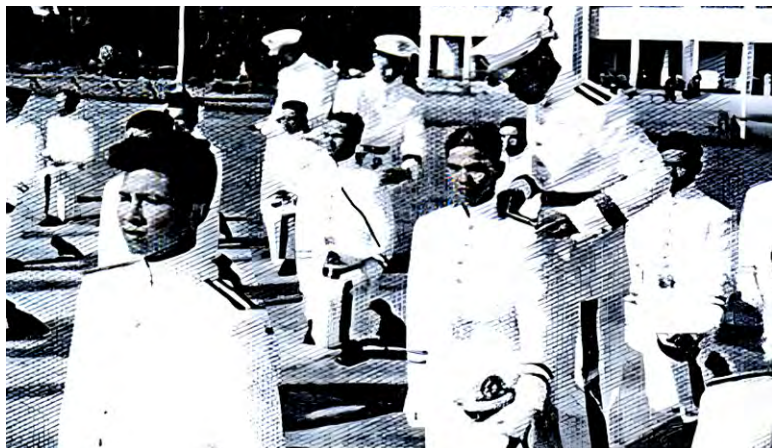
Người đã xa vạn dặm,
Anh ngồi trên ghé đá,
Bên cạnh giáo đường xưa,
Nhớ bàn tay em nhỏ,

*Nhớ làn tóc em bay
Ôi! Một thời lưu luyến,
Đã theo gió cùng mây.*

29-4-22

Vài Hình Ảnh Ghi Nhận Được CÁC BUỔI LỄ MẶN KHÓA

(Không theo thứ tự và sẽ bổ túc trong các
số báo tới.)

Lễ Tốt Nghiệp của Khóa 12, 12/1956.

Lễ Tốt Nghiệp của Khóa 14, 1/1960.

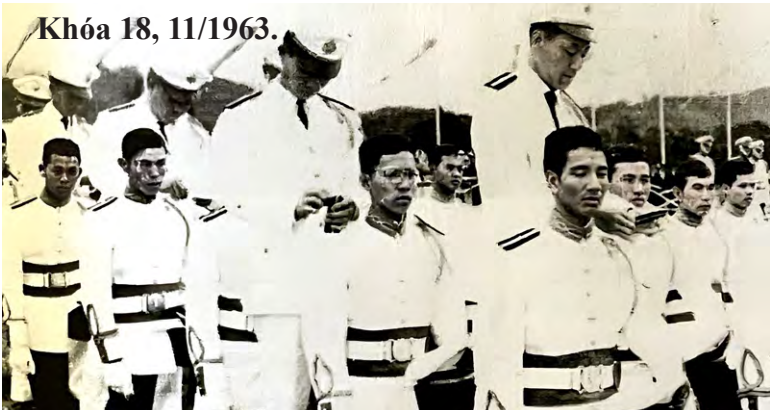
Khóa 15, 6/1961.

Khóa 16, 12/1962.

Khóa 18, 11/1963.

Tổng Thống Ngô Đình Diệm đang duyệt hàng quân trong Lễ Tốt Nghiệp của Khóa 17, tháng Ba năm 1963.

Khóa 19, 11/ 1964

Khóa 20, 11/1965

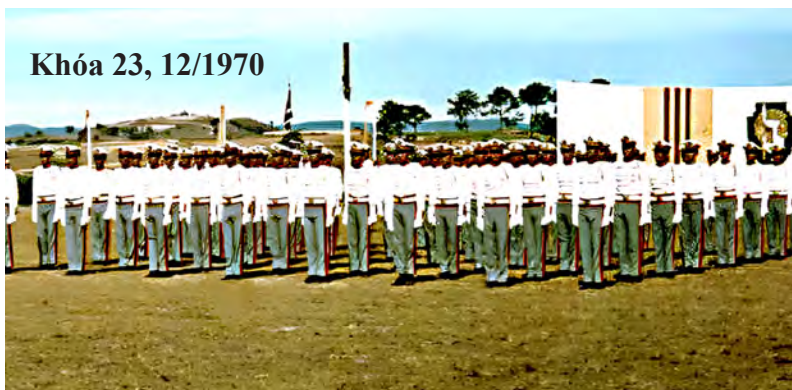
*Các Tân Thiếu
Úy Khóa 21
trong Lễ Mãn
Khóa, 11/1966*

Khóa 22 A, 12/1967

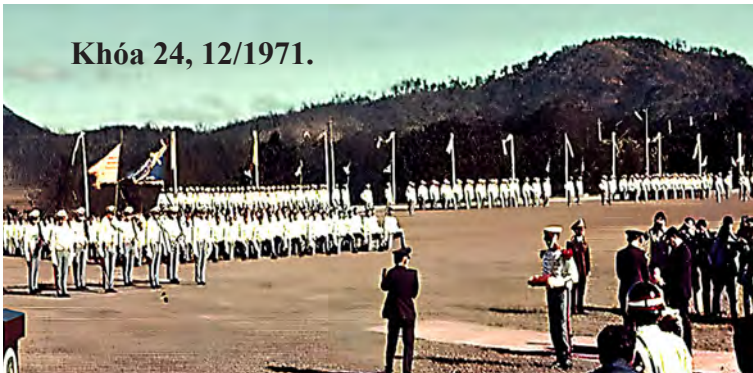

Khóa 23, 12/1970

*Thiếu Tướng Lâm Quang Thi đang duyệt hàng quân trong lễ
Tốt Nghiệp Khóa 22 B, 12/1969.*

Khóa 24, 12/1971.

Khóa 25, 12/1972

